

21:50, Szombat (november 5.), Duna2

Néhány nap Oblomov életéből

(Nyeszkolko dnyeij iz zsziznyi Oblomova)
szovjet filmdráma, 135 perc, 1979

rendező: Nyikita Mihalkov

író: Ivan Goncsarov

forgatókönyvíró: Alekszandr Adabasjan, Nyikita Mihalkov

zeneszerző: Eduard Artyemjev

operatőr: Pavel Lebeshev

szereplő(k):

Oleg Tabakov (Oblomov)

Jurij Bogatirjov (Sholtz)

Jelena Szolovej (Olga)

Andrej Popov

Andrej Razumovszkij

Ez a film megrendelhető DVD formátumban.

Oblomov lakása pamlagán heverészik és ábrándozik nap mint nap. Gondolatban tele van reformokkal a világ megváltoztatása érdekében. Megváltoztatja fejben birtoka gazdasági rendjét: reformokat vezet be, amelyek éppúgy szolgálják az ő érdekét, mint a jobbágyaiét. A valóságban azonban mindez túl sok energiát kívánna tőle, ezért végső soron nem tesz semmit. Levonja a tanulságot, hogy nem érdemes semmin sem változtatni. A birtoka közben szép

lassan pusztul.

"Mihalkov, mint mindig, az Oblomovban is a hangulatteremtés mesterének mutatkozik. Az álomjelenetek fátyolos párájából kibontakozó alakok, vagy az Oblomov-ház sötétbarna tónusú szobáinak hagyományos sarkai, meglebbenő függőnyei egyszersmind operatőri remeklések. (...) A kompozíció azonban mindenestül Mihalkové. Mint ahogy a csehovi Etűdökben, itt is összesűríti az epikusan terjengős történetet. 'Oblomov néhány napját' látjuk csakugyan, inkább állapotrajzot, mint történetet." (Koltai Tamás, Filmkultúra)

* * *

Ivan Alekszandrovics Goncsarov: Oblomov

Műfaj: hangjáték

Kiadó: Magyar Rádió;

Hossz: 59:49

Szereposztás:

Oblomov

Latinovits Zoltán

Zachar

Joó László

Tarantjev

Horkai János

Stolcz

Gera Zoltán

Olga

Almásy Éva

a háziasszony

Temessy Hédi

a háziasszony bátyja

Deák Sándor

szobalány

Szatmári Liza

Munkatársak:

Fordította:

Németh László

Rádióra alkalmazta:

Albert Gábor

Ismertető:

Oblomov a létezés botrányára nemet mondó jámbor, aki kitér a világ kísértései elől. Nem akar az élet nevezetű összeesküvés cinkosává lenni, hanem – kigyógyulva a cselekvés illúziójából – a tétlenség szentségi állapotába emelkedik. Naszrudin mester, Diogenész, Don Quijote, Falstaff, Till Eulenspiegel, Simplicissimus, Gulliver, Pickwick úr, Hány János, Münchhausen báró, Josef Švejk és Übű papa rokona – panoptikumfigura és maga az ember. A regény elolvasása után nem gyűlöljük többé a semmittevést, a megfutamodást, az áb-rándozást: szeretjük Oblomovot. Olyan emberre bukkanunk, akinek létezéséről korábban sej-telmünk sem volt. Egy nevetséges orosz nemessel találkozunk, aki nem Oroszországban, hanem bennünk, a lelkünk mélyén lakozik. Alternatív létezésért esengő korunknak talán ő az igazi hőse. Az érzékeny olvasót mindenekelőtt az írás kimondhatatlan gyöngédsége ejti rabul. Az Oblomov, mint az igazán jó regények, nem mint műfaji „szabályoknak” vagy szokásoknak eleget tevő írásmű fontos: jelentősége, hatóereje, sugárzása abban a másban van, ami nem történet, nem alakok hierarchiája, nem végkifejlet, nem „üzenet” és nem is „katarzis”, hanem valami sajátságos terjeszkedés az olvasói időben, valamiféle lélegzés és lélegeztetés: nem annyira beszéd, inkább el- és meghallgatás; valamiféle beszivárgás. Mintha kozmikus csapok nyílnának meg valahol, és mérhetetlenül sűrű köztes rétegeken átszivárogná egy totális létezés csalóka igérete.

*

Goncsarov:Oblomov

THOMASKEREKES1 - 2010.06.27

A világirodalom nagy regényeinek egyike, Az Oblomov, a tehetetlen, életképtelen, szűk látókörű XIX. századi orosz arisztokrácia hiteles ábrázolásaként vonult be a köztudatba. A mű egyik fő célpontja a jobbagyság intézménye-Goncsarov, akárcsak az orosz értelmiség többsége, úgy látta, hogy Oroszország mindaddig nem veheti fel a versenyt a világgal, míg el nem törli azokat az intézményeket és társadalmi gyakorlatot, amelyek erősen hátráltatják a modernizációban. Az Oblomov azonban nem lenne figyelemre méltó regény, ha csupán egy igen lényeges, de mára elfeledett probléma kritikáját fogalmazná meg. A keserű tragikomédia központjában a világirodalom legelragadóbb, bár cslekvésre képtelen főszereplője áll. Oblomov jó szándékú ember, de nincs akaratereje, hogy ezeket valóra váltsa. A nála sokkal talpraesettebb szolgájára, Zaharra bízta, hogy megszervezze céltalan mindennapjait-kapcsolatuk Don Quijote és Sancho Panza kettősének modern változata. Oblomov beleszeret a csodaszép Olgába, de képtelen elnyerni a nő jóindulatát, aki a férfi gyakorlatias, bár korántsem vonzó baarátját, Stolzot választja helyette. Az előre látható kudarc után Oblomov még inkább letargiába süllyed, s jó szándékú bejárónőjének közbenjárása elenére is csak ritkán hagyja el a hálószobáját. Az Oblomov remekbeszabott különös regény az elszalasztott lehetőségről:hány irodalmi alkotás meséli el olyan hős történetét, aki tehetetlensége miatt nem tudja felelteni maga iránt szerelmének jóindulatát? S vajon hány regény tudja meggyőzni az olvasóját, hogy az ember mégis jó?

[http://hangoskonyv.multiply.com/journal/item/305/Ivan Alekszandrovics Goncsarov Oblomov](http://hangoskonyv.multiply.com/journal/item/305/Ivan_Alekszandrovics_Goncsarov_Oblomov)